

1. SZÁM.

arvas test-
olesz Béla.
tília, Far-
ld Vilma.
ann Berta.
ma, Szabó
Valéria és
Goldstein
Kisfaludy
ér. Arany
rombovics
Marián és
n Sándor,
y Feri és
ctojanovics
a Géza és
er Fánika.
li Rózsika
(sajátkezű
Lövinger

lál is!
feslett.
E kis

me, 3t
és után
évében

a bol-
s órát
ságban
lékére.

F. b.

e javára

ddig kintu-
esen 637

egyes kis
bácsi.

ann-épület
rsulat.

KIS LAP

LIBA PÁSZTOR. (Lásd a 191. lapon.)

XXIII. kötet. 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. szeptember 17-én.

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IMRE fölrezzent gondolataiból és nagyot nevetett.

— Eszem ágában sincs. Csak úgy elgondolkoztam, hogy olyan szegény ördög, mint én, sokat segíthetne magán ötszáz forinttal . . . mehetnék a városba . . . járhatnék iskolába . . . ember válnék belőlem. De hát ez csak mesebeszéd, az óra nem az enyém, visszaadjuk Aladárnak. Hanem tudjátok mit? Előbb kissé megkinozzuk a gonoszságáért, melyet elkövetett.

— Hogyan?

— Ugy, hogy egy hétig titokban tartjuk, hogy nálunk van a drága arany óra. Az öreg Ambrus el nem árul, ő soha sem beszél senkihez.

— De Aladár bizonyosan gyanítani fogja, hogy itt vesztette el.

— Persze, csakhogy azt nem tudja, hogy mi találtuk meg, tőlünk pedig nem fog kérdezősködni, mert akkor kiszülne, miért járt; itt és ha épen akarnám, még bíró előtt bepanaszolhatnám kártétel miatt. Meglássátok, minket nem fognak kérdezni, csak úgy kerülő utakon fognak puhatólózni, fürkészetni. Mi pedig nagyon ártatlan arcot fogunk vágni, mintha semmit sem tudnánk. Aladár urfi legalább egy hétig keseregjen.

A jó leánykák, mikor arra gondoltak, hogy Aladár egy hétig fog bánkódni órája elvesztésén, már szinte megsajnálták; de Imre nem érzett könyörületet s újra csak azt mondta, hogy Aladár meg-

érdemli a büntetést. Irénke és Lottika ezt nem tagadhatták s így beleegyeztek a tervbe.

— De addig hová rejtjük el az órát? kérdé Irénke.

— Tudok én itt egy jó rejteket, melyet kivülem senki sem ismer. Amott annak a nagy fának az oldalán, jó magasan, mély odu van. Az órát begöngyöljük papirosba, még a kendőbe is, hogy nedvesség ne érje . . . így ni. Most beteszem az oduba, a lyukat tele tömöm mohával s Aladár keresgélhet százszor is, nem fogja gyanítani, hogy közel jár elvesztett kincséhez.

Gondosan becsomagolta az órát, aztán fölkapaszkodott a fára, az oduba dugta és a lyukat betömte mohával. Az odu olyan magasan volt, hogy a földről még az is alig vehette észre, a ki tudta, hogy létezik.

— Így ni, szólt Imre lebocsátkozva a földre. Most pedig jó lesz, ha délután nem jövünk ide, mert Aladár vagy az inasa bizonyosan itt fognak kutatgatni. Csak tessék! Rátalálni ugyan nem fognak.

Amit Imre előrelátott, az persze be is következett s Imre este mindenféle ujságokat beszélt el a leányoknak.

— Aladár délután ott járt a szigeten inasával, azzal a ravasz Palkóval. Egy bokor mögé bujva láttam, mint kutatnak, keresnek össze mindent kunyhónkban . . . ugyancsak széthányták! Lesz dolgunk, míg rendbe hozzuk újra. Aztán a parton az iszapban kaparásztak . . . haha! Mulatságos volt, mikor a kényes Aladár urfi a sárban turkált . . . a bokrok közt is keresték, a hol a csónak rejtve volt, utóljára

pedig arra gondoltak, hogy talán a csónakba esett az óra s vele együtt merült a víz fenekére. Palkó le is ugrott a vízbe s mint valami buvár kaparászott a csónakban, de végre is hosszú orral tértek haza. Azt is hallottam, hogy a kastélyban Palkón kívül senki sem tudja, hogy Aladár a szigeten járt és a csónakunkkal olyan gyönyörűséges csinyt követett el. Aladár azt beszéli, hogy az órát csak a kastély kertjében vesztette el s száz forint jutalmat ígért annak, a ki visszahozza. Az egész cselédség kutatja a kertet, a ravasz Palkó pedig hagyja őket kutatni s bizonyosan arra számít, hogy végre is majd ő találja meg a szigeten, a hol más senki sem keresi, övé lesz a száz forint. Hahaha! Csakhogy azt a száz forintot soha sem fogja megkapni.

Az óra elvesztének hirtelen híre gyorsan elterjedt a faluban, minden ember csak erről beszélt, mindenki szerette volna a száz forint jutalmat megkapni. Irénke és Lottika éppen hazafelé sétáltak a mezőről, mikor a kisbíró dobszóval végig ment a falun és hirdette, hogy a ki megtalálja és visszahozza az órát, száz forintot kap, akárki legyen s akárhol találta is meg az órát. Sok ember hallgatta a hirdetést, de Irénke és Lottika sietve távoztak, mert attól féltek, hogy az arczukról leolvashatnák az emberek, hogy ők tudják, hol van az arany óra. Tudtak ők titkot tartani. Karácsonykor soha sem árulták el, milyen ajándék készül kis testvéröknek vagy apácskának; igen, de az mind ártatlan, kedves titok volt, míg most olyanformát éreztek, mintha tilos dolgot cselekedtek volna, mintha valami lopott jószágot rejtgetnének.

Imre azonban éppen nem aggodalmaskodott, sőt nagyon jónak találta a tréfát s mulatott rajta, hogy a kastély és falu egész népe kutatja, keresi az elveszett órát, Aladár pedig dul-ful mérgében.

— Legalább is egy hétig mulatunk rajta, azután majd véget vetünk a tréfának.

— És a száz forintod te is megkapod ugye? kérde Irénke.

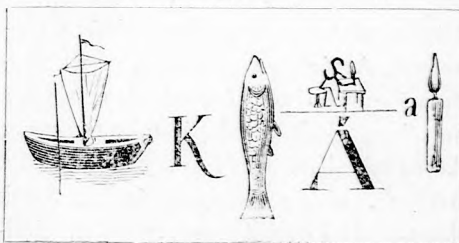
— A száz forintot? Hm...

Imre elgondolkozott. Száz forint ropant pénz lett volna neki, a kinek ritkán volt csak egy tizeskéje is; ilyen nagy összeget kapni nem éppen rossz dolog. De aztán fölébredt benne a büszkeség s érezte, hogy Aladártól, a ki őt annyiszor megsértette, a ki oly gögös, durva volt mindig ő iránta, nem tudna elfogadni semmiféle jutalmat. Egy kis gondolkodás után tehát így szólt:

— Nem, a jutalmat nem fogadom el, nem is én fogom átadni. Van itt a faluban egy szegény özvegy asszony négy kis gyermekkel; nagy nyomoruságban élnek s száz forint nagyot segít majd rajtuk. Átadjuk az órát az özvegy asszonynak, hogy ő vigye a kastélyba, mintha ő találta volna meg. Szegénynek nagyon jól fog esni ez a segítség.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A PAMPASZ-HÖRCSÖG TÖRTÉNETE.

— Amerikai mese, hét képpel. —

HÁRTATOK-E már a Pampasz síkságán? Bizony nem igen, de még magam sem. Hanem a hirét, azt talán már halottátok. Ha pedig nem halottátok volna, megmondom, hogy a Pampasz nem egyéb, mint afféle végtelen síkság, minő a magyar alföld; csakhogy a Pampasz kissé messze fekszik tőlünk, déli Amerikában.

A ki végigutazik e nagy síkságon, itt-ott egy-egy kis baglyot lát felröppenni az esti órákban s ha üldözi, végre rajtakapja, hogy a bagoly egy vakond-turás forma kis halom alá menekül. És ha a vadász oda ér, sokszor nem csupán a baglyot találja ott, hanem mellette még egy négylábu állatot is, egy hörcsög-fajtát s mindketten békésen férnek meg egymás mellett. Ez pedig azért furcsa dolog, mert a bagoly, ha efféle kisebb állathoz jut, mindjárt agyon marczangolja; a hörcsög pedig, mely kicsinysége mellett is bátor ficzkó, hatalmas fogaival szintén elkerget magától minden tolakodót.

De a Pampasz-hörcsög és a Pampasz-bagoly nem bántják egymást. Ha együvé kerülnek, csak busan néznek egymásra. Annak pedig, hogy miért teszik ezt, megvan a maga oka és a mese így szól róla:

Réges régen boldog egyetértésben éltek együtt a Pampasz-baglyok és a hörcsögök. A végtelen síkságnak egyik legtermékenyebb pontján, közel egy nagy folyóhoz, éltek mindnyájan, még pedig közös lakásban. Hogy pedig közös volt a lakásuk, abban baglyok és hörcsögök közakarattal egyeztek meg, mert ez mind-

két félnek hasznára volt. A baglyok tudniillik ezen a nagy síkságon nem találtak semmiféle odut, sziklaüreget, a hová szél és eső vagy kegyetlen vadászok elől menekülhettek volna; megegyeztek tehát a hörcsög-nemzetséggel, hogy minden hörcsög akkora vermet túr, hogy egy-egy bagoly lakhatik nála; viszont a baglyok kötelezték magukat, hogy örködni fognak az egész környéken és semmiféle olyan állatot nem engednek itt kóborolni, mely kárt tehetne a hörcsög kedvencz eledelül szolgáló magvakban, növényekben.

Ilyeténképen mindnyájan meg voltak elégedve. A baglyoknak volt kényelmes lakásuk, a hörcsögök pedig bőven találtak ennivalót, mert hivatlan vendég nem lakmározhatott ezen a vidéken.

Meddig tartott ez a boldog élet, meddig? — arról nem szól a krónika; de hát egyszer csak vége szakadt. Még pedig, mint sok más nagy bajt, ezt is az okozta, hogy nem érték be a jó dolgukkal, hanem egyenetlenkedtek, viszálykodtak, míg végtére késő lett a megbánás.

Volt a hörcsögök közt egy nagyon erős ficzkó, a ki azonban épen olyan hiú és lusta volt; Bujtó volt a neve. Ez szerette volna, ha nem kell vala magának keresgélennie ételmét, vagy legalább is olyan bőven találja, hogy a mint kilép lakásából, hát jobbra-balra minden az övé legyen. Csakhogy ez nem lehetett, mert sokan laktak Hörcsög-varában, a közel környékről hamar elfogyott az eleség, jó messzire kellett vándorolni, míg valami harapn

való akadt. Bujtó tehát eleinte azt akarta, hogy atyjafiai válaszszzák őt meg királyuknak és gondoskodjanak róla, szolgáljanak neki.

— Én vagyok a legszebb, legerősebb és legvitézesebb köztetek, szólt; illik, hogy én legyek a királyotok.

De a többiek nagyot nevettek. Egy öreg hörcsög pedig így szólt:

— Bolondot beszélsz, öcsém! Mindnyájan egyformák vagyunk és semmi kedvünk arra, hogy ingyenélőt hizlaljunk. Ha pedig nagyon hetvenkedel erőddel, mindjárt meglátod, hogy pórul járnál.

S maga mellé véve még vagy öt hörcsögöt, úgy elpáholták Bujtót, mint a kétfenekű dobót.

— No lásd, szólt az öreg. Hát csak te keresd jövőre is magad az élelmedet és ne akard megbontani a mi régi jó rendünket.

De Bujtó mérgesen odább állt és gonosz fejében terveket forralt, mikép valósíthatná meg szándékát. Most már boszúból is meg akarta valósítani; a ki pedig a boszu gonosz szavára hallgat, az mindenre képes, még arra is, hogy elárulja saját atyjafiait, úgy mint Bujtó tette.

— Ha ők nem hallgatnak reám, majd hallgatnak a baglyok. Meglátjuk, tul nem járok-e az eszökön!

Még ugyanazon a napon összehívott titokban egy pár baglyot és olyan dolgot suttogott a fülökbe, hogy a baglyok egészen elámultak.

— Nagyon sajnállak titeket, kedves bagoly barátaim, mondá. Ti nagyon szerencsétlen teremtések, valóságos rabszolgák vagytok.

— Hogy-hogy? Mi nem tudunk róla semmit, szólt egy vén bagoly.

— Persze, mert már nagyon régen bele szoktatok és még barátoknak hiszitek zsarnok ellenséget.

— De hát kik azok?

— Kik? Hát a hörcsögök! Én magam is hörcsög vagyok. De nem tudom eltagadni az igazságot és bár testvéreim a gonoszok, én kimondom. Hát nem borzasztó-e, hogy nektek, szegény baglyok, egész éjjel őriznetek kell a mezőt, mint valami hitvány szolgálknak? Aztán ha fáradtan hazatértek és szunnyadni akartok, hát nem kell-e tünnötök, hogy a hörcsög is ott legyen, ki és be járjon, zavarja álmotokat. Az a lakás pedig igazság szerint titeket illet egészen, mert ti véditek meg Hörcsög-várát. De így még csak nem is pihenhetek nyugodtan.

— Igaz! Igaz! kiálták a fiatal baglyok.

— Dehogyan igaz! szólt az öreg bagoly. Boldogan éltünk így mindig, boldogan

fogunk élni ezentul is. Nem szabad hallgatni az ilyen konkolyhintőre.

De a fiatalabbak nem akartak hallgatni az okos szóra és azt mondták, hogy Bujtónak van igaza. Mért ne lennének ők az urak? Ők erősebbek, röpülni is tudnak, mért engedelmeskednének ők a hörcsögnek? Az egy Bujtó, az derék legény, őt megválasztjuk vezérnek; de a többi csakugyan gonosz zsarnok.

Igy beszéltek a fiatalok s az öregeket, mikor még egyszer jóra intették a heveskedőket, száműzéssel és megöléssel fenyegették. Aztán kérdezték Bujtót, hogy hát mit tegyenek?

— Legelőször is nagy bagoly-gyűlést kell összehívni. Ezen majd aztán megmondom.

Összehívták a nagy-gyűlést és a baglyok mind kíváncsian körülállták Bujtót, ki újra elmondta, milyen esztelenek a baglyok, hogy a hörcsögnek szolgálnak.

— Legokosabb lesz, ha föllázdok a zsarnokok ellen és elkergetitek valamennyiöket. Akkor aztán a lakások üresen maradnak és ti magatok lesztek az urak.

Egy csörgőkigyó, mely ott lappangott

a fűben, ekkor előmászott és ravasz sziszegéssel mondá:

— Nagyon helyes és okos, amit Bujtó beszél. De azt hiszem, a hörcsögnemzetség nem fog ám könnyen engedni, készülőnök kell kemény háborura. Én szívesen segítlek, ha elfogadjátok szövetségemet.

Bujtó nem szerette a kigyót, de nem mert ellene szólani, sőt nyájasan bókolt neki.

— Nagyon szívesen fogadjuk segítségedet, felelé. Te eléred az ellenséget, még ha a föld alá bujt is.

A baglyok nagyon meg voltak elégedve és teljesen bíztak győzelmökben. Hogyne? Mikor vezérek az ellenség soraiból való és a ravasz kigyó is

... RAVASZ SZISZEGÉSEL MONDÁ.

segíti őket.

Ez alatt Bujtó atyjafiai, a hörcsögök, kezdtek gondolkodóba esni. Eleinte nem sokat törődtek Bujtó bujtogatásaival.

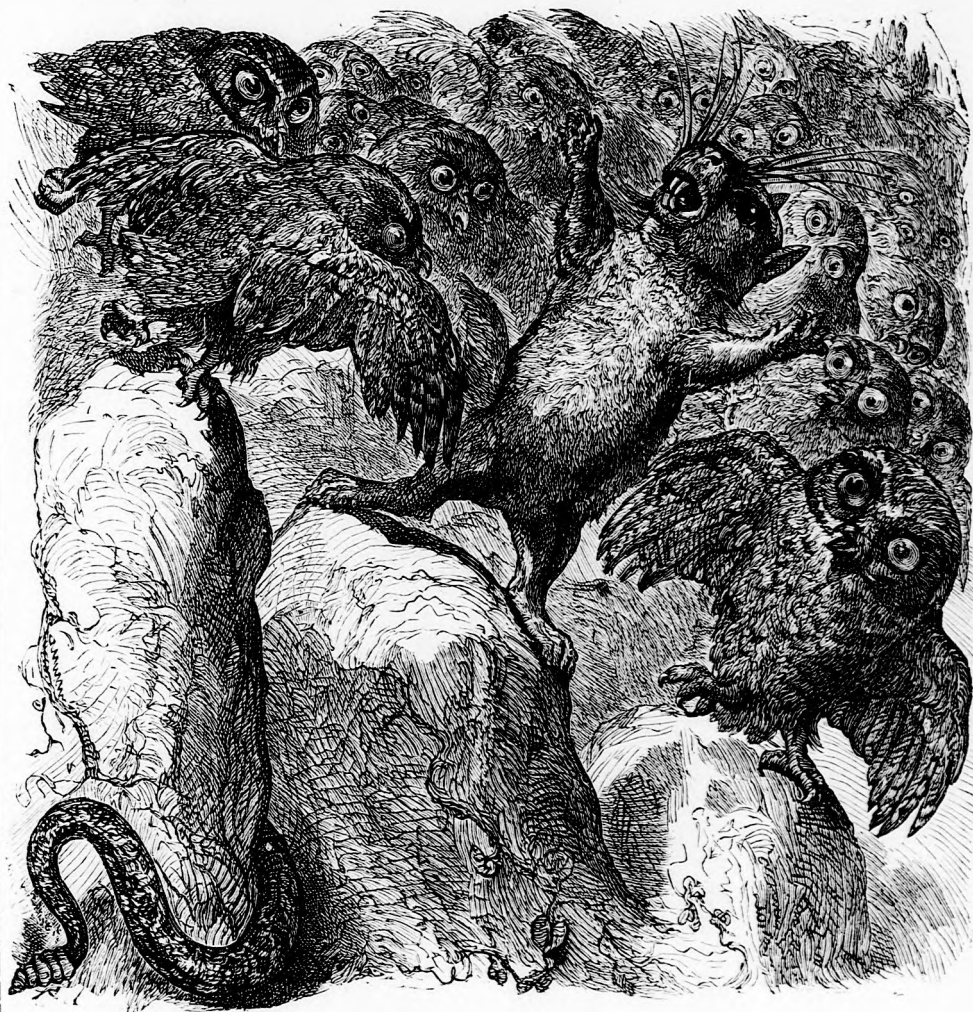
— Hiszen csak lesz esze, hogy csupa nagyravágyásból és boszúból nem okozza egész fajtája veszedelmét s ezzel a magáét is! szóltak a hörcsögök. Mert a baglyok, bár most vezéroknek fogadnák, végre őt is elűznék. No de a baglyoknak

is lesz annyi eszök, hogy nem hallgatnak reá; tudják, hogy esztelenséget beszél. Egymást segítve szépen megélünk, míg különben mindnyájan bajba jutnánk.

De bizony hiába reménykedtek, mert a gonosz vágyak sokszor erősebbek a józan

megfontolásnál. A baglyok legelőször is azon kezdték a lázadást, hogy nem örködtek többé a mezőn és mindenfelől seregestől jöttek mindenféle állatok, melyek elpusztították a hörszögök elől a legjobb

(Folytatása a 186. lapon.)

... FENYEGETŐZVE FOGTÁK KÖRÜL. (Lásd a 186. lapon.)

Madarak bucsója.

*A földi gőz,
Szállong már,*

*Ime az ősz
Borong már.*

*Tóra készül távol földre,
Tengeren át, ős-erdőre,
A fültűs, dalos madár.*

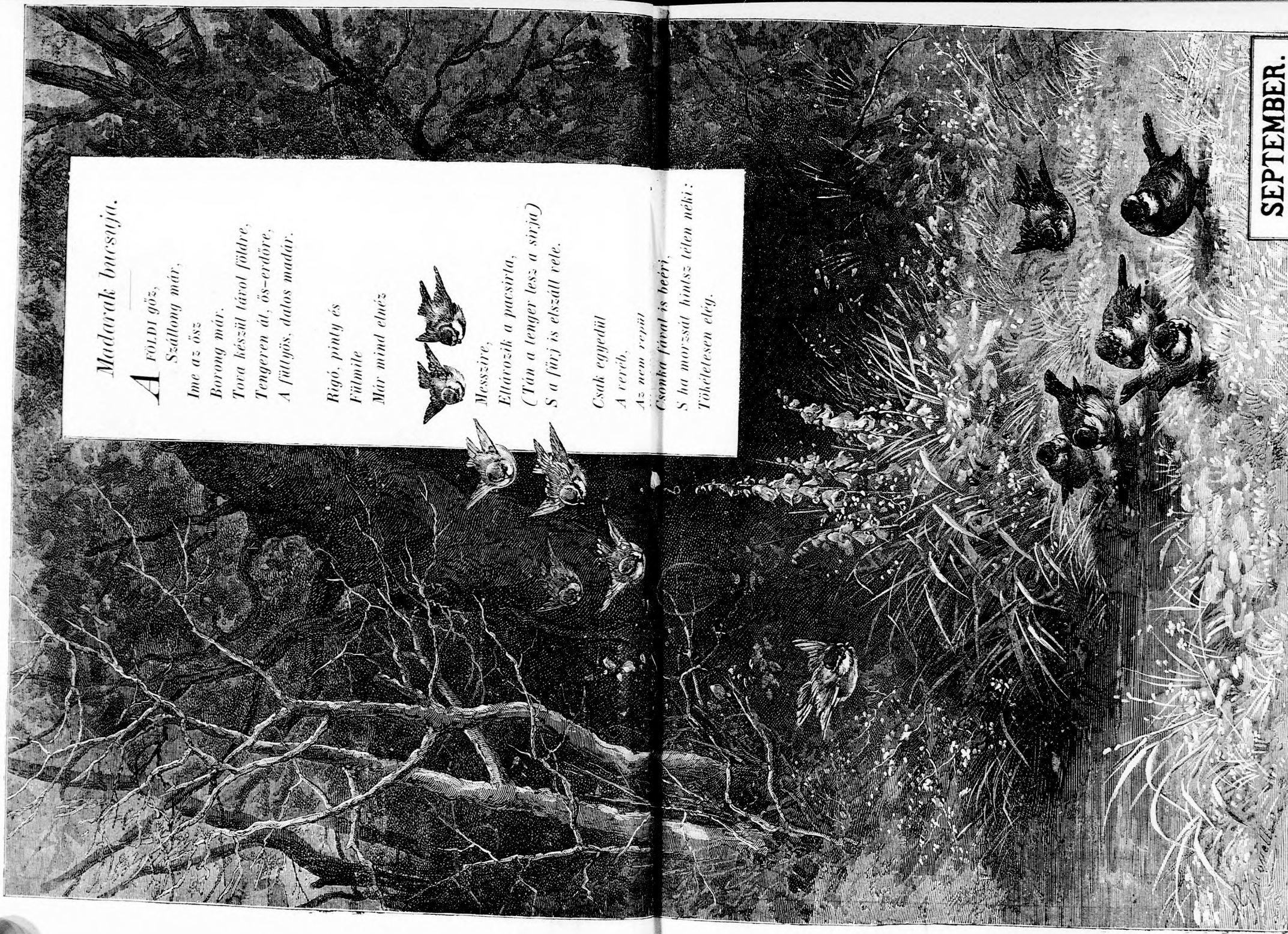
*Rigó, pinty és
Fülbile
Már mind elbűz*

*Messzire,
Eltávozik a paszirta,
(Tán a tenger lesz a sírja)
S a fűj is elszáll vele.*

*Csak egyedül
A veréb,
Az nem repül*

*Csonka fával is beéri,
S ha morzsát hintsz telen néki:
Tökéletesen elég.*

SEPTEMBER.

(Folytatás a 183. laphoz.)

falatokat. A hörsögök tehát nagy gyűlést tartottak és elhatározták, hogy először is szép szerivel próbálják meg észre téríteni eddigi szövetségeseiket.

Mikor másnap a baglyok ismét mind együtt voltak és tanakodtak, a legöregebb hörsög oda ment közéjük és kérdezte, miért nem teljesítik többé kötelességüket, miért nem őrzik a mezőket?

— Mert nem akarunk többé a ti szolgáitok lenni, felelék a baglyok.

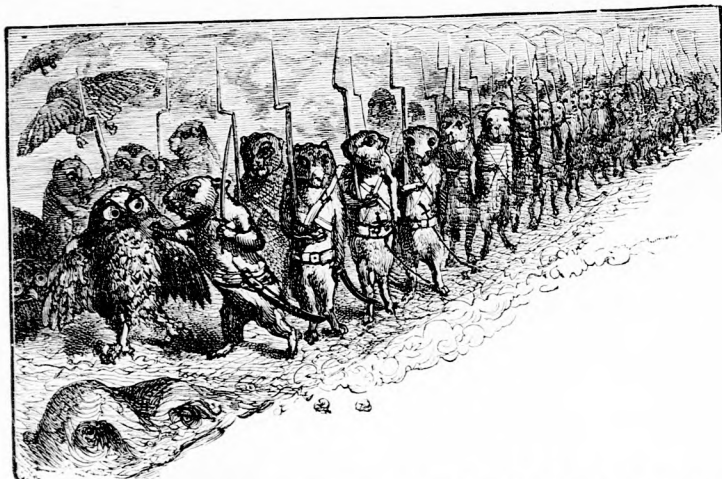
— Ugyan legyen eszetek! Hiszen mint jó barátok élünk együtt. Mi készitünk kényelmes és biztos hajlékot és megosztjuk veletek, ti pedig ezért őrzitek a mi földjeinket.

— De mi nem akarunk többé a ti őreitek lenni!

— Akkor mi sem adunk nektek többé lakást.

— Majd meglátjuk!

És rettentő szárnycsattogással, fenyegetőzve fogtak körül, (L. a képet a 183. l.)

... FEGYEERES ŐRÖK KISÉRTÉK BÖRTÖNBE. (Lásd a 187. lapon.)

ugy hogy az öreg hörsög nagy bajjal birt elmenekülni. Mikor társaihoz ért, szomoruan mondá:

— Kedves barátim, nagy a baj! A gonosz Bujtó ugy felbujtotta bagoly barátainkat, hogy nem hallgatnak többé az okos szóra. Kereken felmondták a barátságot. Most mit tegyünk?

— Ha nem hallgatnak a jó szóra, akkor erővel kényszerítjük őket, szóltak a

többiek. Legyünk készen a háborura. Hires vitéz nemzetség a hörsögnép, tehát fegyverkezzünk és büntessük meg a lázadókat. Minden bagoly, a ki nem teljesíti kötelességét, elveszti lakását s ha mégis be akar menni régi lakására, elfogjuk és börtönbe csukjuk. Bujtót pedig, ha megkaparíthatjuk, statárium elé állítjuk, a miért ilyen bajt okozott.

Bujtónak azonban volt esze, hogy

nem ment többé atyjafiai közé, hanem a baglyokkal őriztette magát s folyton biztatta a lázadókat, hogy kezdjék meg a harczot, kergessék el mind a hőrsögöket. Ha ez megtörtént, akkor, gondolá titkon,

ő maga lesz az ur, mert a baglyok hálások lesznek iránta, felszabadítójuknak fogják tekinteni.

A baglyok tehát meg is kezdték a harczot, csakhogy eleinte nem igen volt

... A GYÖZTES BAGOLYHAD DÜHÖSEN ÜLDÖZTE. (Lásd a 188. lapon.)

szerencsájök. A vitéz hőrsög sereg keményen tartotta magát és az első csatában több foglyot is ejtett. Ezeket fegyveres örök vezették a börtönbe. (Lásd a képet a 186. lapon.) A börtönbe jutottak pedig

aztán keserves tapasztalatra ébredtek. Fölkereste őket a kigyó, a ki annyira helyeselte lázadásukat; a foglyok azt hitték, hogy szövetségök kiszabadítja őket, de a kigyó kajánul nevetett.

— Van eszem, mondá. Ti itt az én kész prédáim vagytok, nem menekülhettek. Egészen kényelmesen agyon marlak és lakmározom husotokon.

Ezek már megbánták tettöket, de a többiek folytatták a harczot, még pedig szerencsésen. Mikor az első csatát elvesztették, Bujtó így szólt hozzájuk:

— Roszul fogtatok a dologhoz. Be kell várnotok az estét, a mikor a hörsög-

gök álmosak, fáradtak, ti pedig éppen ellenkezőleg legfrissebbek vagytok és legjobban láttok. Alkonyatkor gyűljetek mind össze és a magasból hirtelen csapjatok le az ellenségre. Így biztosan győztök.

A baglyok e szerint cselekedtek. A hörsög-sereg egész nap fegyverben állott és várta a támadást, de hiába. Már azt hitték, hogy a bagolyhad megrettent és nem mer többé támadni; alkonyat felé

— NINI, VALJON MI EZ? (Lásd a 190. lapon.)

tehát fáradtan haza akartak vonulni. De ekkor hirtelen előtört az ellenség. A baglyok a magasból vijjongva csaptak le s a meglepett hörsög-sereg hamarjában nem is tudta, honnan éri a veszedelem? Rémült futásnak eredt s a győztes bagolyhad üldözte. (Lásd a képet a 187. lapon.) Addig üldözte, míg a szerencsétlen hörsök-sereg egészen kifutott Hörsög-várából.

Nagy diadallal tért vissza a bagolyhad és nagy volt Bujtó öröme.

— Most már egymagam vagyok itt hörsög egész városunkban. Most már el nem szedik előlem a jó falatokat, én meg feleségem és fiaim bőségben fogunk élni, úgy meghizunk mint a duda. Ugy-é, kedves atyámfiai, kifogtam rajtatok? Nem akartatok reám hallgatni? Most földönfútok vagytok.

A hörsögök csakugyan messziről néztek elveszett városukra s a szabad ég alatt tanyáztak, töprenkedve, mi tevők legyenek.

— Jó lesz talán várni, szólta egy vén hörcsög. Talán eszökre térnek bagoly barátaink és békét kötnek. Hiszen tudhatják, hogy nélkülünk meg nem élhetnek;

ha valamelyik lakás elromlik, nem tudják kiigazítani.

— Jól van, hát várjunk! szólta a többiek.

... ZUHATAG SZAKAD A LAKÁSÁBA. (Lásd a 190. lapon.)

De bizony hiába vártak, mert a baglyoknak eszök ágába sem volt a békekötés. Nagyon elbizakodtak diadalukban és rop-

pant büszkék voltak, hogy most már ők az urak a hörcsögök által épített házakban, nem kell a lakást megosztani senkivel.

— Rendezkedjék be kiki tetszése szerint, szolt egyik bagoly. Eddig jóformán körül sem mertünk nézni a házban, a hörcsög volt az ur, ő rendezte be a lakást kedvére, tele hordta mindenféle limlommal hörcsögszokás szerint, mi pedig beértük azzal, hogy egyik sarokban bóbiskolhatunk. Most már nem ugy lesz többé.

Volt is aztán nagy fölfordulás Hörcsög-varában. A baglyok mindent, kihánytak a lakásokból, amit a hörcsögök nagy fáradsággal hosszú idők alatt összegyűjtöttek; mert minden hörcsögnek szokása, hogy rakásra hord mindent, ami utjába akad, még affélét is, aminek semmi hasznát sem veheti. Ezt a baglyok mind kidobálták, nekik nem kellett az a sok hiába való limlom. Egyik bagoly, a mint így takarította a maga lakását, csodálkozva szolt:

— Nini, valjon mi ez? (Lásd a képet a 188. lapon.) Soha sem láttam ilyet!

Az nem is csoda, hogy nem látott, mert olyan portéka nem szokott a pusztán teremni. Az a valami tudniillik csillogó arany ékszer volt, aranyláncz, rajta egy kis arczkép. Egy lovas vesztette el vadászat közben épen pár nappal előbb; mivel pedig a kép bőr tokocskában volt, egy hörcsög hazavitte s a bőrt levágta. A fényes ékszer csillogása bosszantotta a baglyot, azért kint hagyta.

Ragyogón sütött a nap s megint arra ment egy lovas csapat, végig a síkságon. Egyik pedig így szolt:

— Itt valahol vesztettem el a minap azt a kedves emléket, atyám arczképét. Persze soha sem találom meg többé.

De épen, hogy ezt mondta, valami

csillogás vonta magára figyelmét. Lehajolt, — az elveszett ékszer volt!

— Csak az a furesa, hogy a börtök hiányzik róla. Ah... már tudom. Hörcsöglakást látok... hörcsögök rágták le. De nini, hiszen itt egész hörcsögváros van! Ezt el kell pusztítani.

És a baglyok, a mint nagy büszkén szétterpeszkedtek egykori hörcsögbarátaik lakásában, nem is gyanították, milyen veszedelem közeledik reájuk. Emberek jöttek a közeli folyóhoz, elfogták a vizet és kieresztették a síkságra. Épen dél volt, a baglyok javában szunyókáltak s a gonosz Bujtó is otthon lustálkodott, mikor hirtelen nagy robogással jött az árvíz és beözönlött minden egyes lakásba. Az álmukban meglepett baglyok rémülten igyekeztek menekülni, de bizony sokan odavesztek. Bujtó pedig semmikép sem tudott megmenekülni. Szörnyű rémülettel vette észre, hogy egyszerre egész zuhatag szakad a lakásába. (Lásd a képet a 189. lapon.) Kapaszkodott feljebb, feljebb, de a víz mind gyorsabban zuhogott, végre az egész lakás megtelt s a gonosz belefult.

A megvert hörcsög-sereg ezalatt megszűröl nagy szomoruan nézte városa pusztulását. A megmenekült baglyok bűnbánólag jöttek, elmondták, hogy ők okozták a veszedelmet, bocsánatot kértek és békét ajánlottak.

— Költözzünk más vidékre és építsünk új várost, aztán éljünk megint szépen együtt, mint addig, míg az esztelen fiatalok ezt a nagy bajt nem okozták, szolt egy vén bagoly.

— Nem, azt többé nem tesszük, felelé, egy vén hörcsög. A ki egykor hüt-

len lett, abban többé bizni nem lehet. Szétozslunk, megy ki merre lát és él a hogy tud. De ha épen találkozunk valami-
kor, ám ne legyünk ellenségek.

Szétozslottak és hörcsögváros azóta nincs többé a Pampasz síkjain. De ha egy Pampasz-hörcsög és Pampasz-bagoly találkozik, békésen megfér egymás mellett és busan gondolnak mindketten vissza a régi jó időkre, mikor még boldogan éltek együtt, míg ármány és meggondolatlanság romlást nem hozott mindnyájukra.

Liba-pásztor.

(Képpel a czimlapon.)

KÜNN a mezőn csöszködtem,
Libafalkát őrzöttem,
Füzes éren, erdőszélen
Naphosszat elődöngtem.

*De most itt van már az ősz,
Hazafelé megy a csösz,
Öreg anyja jó tarhonya-
Meg tán lebbencs-levest főz.*

*Mert hát bizon nyáron át,
Szemem kevés főtét lát,
Tarisznyámban szalonnám van —
Ezzel csapok nagy traktát.*

*Hófehér libáimat
Nem neveltem magamnak.
Ily pecsenyén, hej, a szegény
Nem él, csak a nagy urak.*

*Élém senki ki nem jön —
Átlépek a küszöbön —
Édém jer ki! ... Nem szól senki! ..
Meglohad az öröömöm.*

*Benyitok a nagy házba —
Hol vagy édem? .. Az ágyba!
A láz sorvaszt? .. Annál rosszabb...
Fekszik sötét halálba!*

*Libámat fölneveltem,
De ki nevel föl engem?
Hej egyedül, szülők nekül
Állok a földkereken.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXIII. köt. 10-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Czinkota.“

Helyesen fejtették meg: Bolyó Irénke, Gangel Gizella, Rosenfeld Vilma, Margit és Pali, Reitzer Emil, Molecz Béla, Gold Hermina, Herzog Fülöp, Lövinger Laura és Rudolf, Abonyi Viktor, Farkas Géza és Elek, Streck Erzsé és Kati, Liedemann Irma, Mauritz Juliska és Gyula, Strausz Margit és Kornelia, Szily Margit, Váradi Rózsika és Béla, Oberrecht Margit, Weisz Miksa és Elemér, Oláh János, Berger testvérek, Herrich Melanie, Bálint László, Zsiga és Gyula, Poldini Emma és Lujza, Borombovits János, József és Antal, Korbuly Imre, Hönig Dezső és Jóska, Szentirmay Béla, Spindler Marianna, Ormay Vilma, Kanitz J. (egészen ird ki nevedet, különben jövőre nem fogom közölhetni. F. b.), Molnár Ilonka, Groszmann Róza, Schwarcz Berta.

*

A »KIS LAP« XXIII. köt. 10-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Tengeri hajó.“

Helyesen fejtették meg: Molecz Béla, Lövinger Laura és Rudolf, Szily Margit, Herrich Melanie, Weisz Miksa és Elemér, Borombovits János, József és Antal, Ormay Vilma, Kanitz J.

*

A »Kis Lap« XXIII. köt. 9-ik számában közölt feladvány megfejtését utólag még beküldték: Neumann Lenke, Róza és Emil, Redlich Arthur, Szentirmay Béla, Bálint László, Zsiga és Gyula.

Kis Értesítő.

Nagy örömem volt a héten. *Bogyó Ilona* és *Kis Ilona* a *szegény gyermek kórház* javára rendezett előadásukra meghittak engem a budai szinkörbe. Színre került a „*Kis Lap*“ két darabja: „*Nagyapa pohara*“ és „*Ki mint vet, úgy arat.*“ Hiszen ismeritek mindnyájan. A két derek leányka a rájuk háramlott gyermekszerepeket valóban meglepő ügyességgel adták, amely szép eredményben része volt a nagyobbik *Bogyó Ilona* kisasszonynak is, aki a két darabot rendezte s a próbákat vezette.

Valóban a *három Ilona sikerének* mondható e vasárnapi délután.

Mulatságosan perdült a színpadon a darab; de még annál is kedvesebb látványt nyújtott maga a nézőtér, tele boldogan mosolygó, sikongató, ragyogó szemű apró közönséggel.

Aminek pedig legjobban örülök, az: hogy a szegény gyermek kórház javára szép kis összeg jutott.

Még csak azt szeretném elérni, hogy az én kedves hű olvasóim hozzájárultával, az ő *nevékre* alapíthatnék egy ágyat a gyermek-kórházban, ami 1000 frtba kerül. Ime, a 700-hoz már közel járunk. E cél elérésére *legalkalmasabb* s *együttal legmulatságosabb* is, ha a „*Kis Lap*“ színdarabjait rendre előadjátok.

Ha az ily uton, és *csakis az ily uton* jutunk el a már közeledő ezer forinthez: ez igazi

öröm ünnepe lesz annak a nagy családnak, mely a „*Kis Lap*“ zászlaja alatt körém gyűlt.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A *szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:*

Niczki Xavera grófnő 2 frt. — Fejér Jolán és Ida 1 frt. — Bokros Ilka 1 frt. — Móricz Károly 15 frt. (Ez összeg egy sikerült színi előadás eredménye, melyet m. hó 27. a budapesti szegény gyermek-kórház javára rendeztek M.-Szigeten a „*Kis Lap*“ színdarabjával a „*K. L.*“ következő olvasói, a kiknek nevét, mint közvetett adakozókat, ide ígatom: Móricz Aladár, Pete Pirokska, Kardos Béla, Csólosz Jenő, ifj. Móricz Károly, Siehermann Blanka, Szabó Juliska, Ferenczy János, Majoros Erzsike, Kardos Annuska, Siehermann Jenő. A nemes példán felbuzdulva, bizton hiszem, hogy a „*Kis Lap*“ többi olvasói is, e réven fognak hozzá járulni a felebaráti szeretet művéhez. Színdarab, a melyben válogathatnak, elég jelent már meg a „*Kis Lap*“ hasábjain. F. b.) — A már eddig kimutatott 637 frt 76 krral együtt összesen 656 frt. 76 kr.

Az *Ég áldása* legyen a *kegyes kis adakozókon.*
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „*Kis Lap*“ előfizetőit, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.

Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „*Kis Lap*“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest. 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.